

KIS HÍR LAP

Lap
134
298
62
71

88
263
94
119
120
158
183
198
214
231
254
278
294
310
311
318
342
364
374
398
411

103,
231,
367,
414
95,
223,
351,
414
111,
240,
368,
415
128
208,
415
399
176

AZ ÚJ-ÉV. (Lásd a 2. lapon.)

Szerkeszti Forgó bácsi.

LIV. köt. 1. szám.

Ára negyed-évre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr.
Megjelen minden vasárnap 16 lapon.

1898. január 2-án.

AZ UJ-ÉV.

(Képpel a czimlapon.)

*Az uj-év én vagyok,
Mosolygok, ragyogok.
Vig jöttömön örvendjenek,
Mind az aprók és nagyok.*

*Most kicsi vagyok én,
De majd megnövök én.
Köszöntekek születésem
Biztató szép reggelén!*

*Itt vagyok, ragyogok,
Az uj-év én vagyok,
Áldás-osztó kezem alatt
Mind tegyetek boldogok!*

A JÓ PAJTÁSOK KINCSE.

— Elbeszélés számos képpel. —

MESSZIRE kihallatszott az utcára a csöngettyü szava, ki egészen az utca tulsó felére, ahol Piroska a gyalog-uton álldogálva nézte, mint özönlik a lármás diák-sereg ki annak a nagy épületnek a kapuján, kevéssel a csöngetés elhangzása után.

Ez a komoly, egyszerű épület annak a kis városnak, amelyben Piroskáék laktak, egyik nevezetessége volt, már legalább a kis Piroska szemében, aki szinte áhitatos tisztelettel bámulta meg. Hogy is ne, mikor oda járnak iskolába a gimnazista diákok és ezek közt az ő testvér-bátyja is, Zoltán; sőt talán épp csak azért volt ez az épület a Piroska szemében olyan nevezetes, mert Zoltán is ott szedte magába a tömérdek tudományt.

Zoltán alkalmasint maga is büszke volt a diák voltára, de felényire sem, mint az ő hugocskája. Piroska szemében Zoltán volt a legkülönb fiu talán széles Magyarországon; amit tett, mondott, az mind csak jó és helyes lehetett és nagyon természe-

tes, hogy Piroska valóságos gyönyörűséggel teljesített mindent, amit jeles diák bátyja kívánt tőle. Még azt is készséggel megengedte, hogy mikor statáriumot játszottak, hát az ő szépséges Florinda bábuja szerepeljen mint gyilkos gonosztevő, akit a könyörtelen bíró halálra ítél és zsineget kötvén a nyakára, fel is függeszt az ajtó kilincsére. Borzasztó, rettenetes látvány volt, legfőképp tudván, hogy a szelid Florinda igazán ártatlan; össze is facsarodott Piroskának egy kicsit a szive, de azért mosolygott, mert mikor egyszer sajnálkozni merészkedett, Zoltán így szólt:

— Nem bánom, hát légy te a gonosztevő, akkor téged kötlek fel.

— Ó, köszönöm. Már csak inkább szegény Florindát.

Szerencsére a bábuban semmi kár sem esett az ilyen játéknál. Sokkal veszedelmesebb volt a háboru, melyet Zoltán a szakácsnéval folytatott, mivel hogy semmikép sem tudtak egy véleményre jutni a felől: van-e a diák urfinak keresni valója a konyhán, különösen olyan napokon és abban az órában, mikor a vajjas pogácsa, fánk és más efféle sütemény épp elkészült. Mert hát a diák urfi távozásával rendesen eltűnt egy-két darab is az efféle süteményből. A mama mint harcz-döntő bíró, sajnos, úgy döntött, hogy diák embernek nincs szüksége konyhai tudományokra és így Zoltán urfi kirekedt a szakácsné birodalmából. De hát mire való a hugocska? Leánynak hasznos és szükséges a sütés-főzés tudománya, Piroskát tehát nem is zárták ki a pogácsák, lepénykék, fánkok országából. Ebből pedig az következett, hogy a diák urfi csak úgy hozzá jutott a zsákmányhoz, mint amikor még maga

garáz
füles
a for
vége
el, h

—

lehet

Pi

igen

akár

ő mé

mány

anny

szer-

csóko

volna

volna

lehet

Ily

szete

szem

—

a fiu

megy

Az

a sob

sal i

kis l

ögyel

hisze

gyere

kis l

Büsz

is. I

Zolt

latin

A

gyob

diák

asztár

garázdálkodott. Csakhogy, hajh!... a szemfüles szakácsné mihamar nyomára jutott a fortélynak és így aztán büntetés lett a vége; Piroska azonban oly hősiiesen viselte el, hogy Zoltán nagylelkűen jelentette ki:

— Piroskám, belőled még nagy hősnő lehet; tudod, olyan Zrinyi Ilona forma.

Piroska, az igazat megvallva, még nem igen hallotta hírét akár Zrinyi Ilonának, akár más hősnőnek vagy hősnek, mert biz' ő még nem nagyon messzire haladt a tudományokban; de be is érte tökéletesen annyival, hogy Zoltán megdicsérte, sőt egyszer-mászor meg is czirogatta és megcsókolta. No, ilyenkor akár tűzbe is ment volna érette, vagy akár a kutba ugrott volna, egyáltalában akár milyen lehető és lehetetlen dologra vállalkozott volna.

Ilyen jó testvéreke levén, nagyon természetes, hogy megállt az iskola épületével szemben, mikor a csöngetést hallotta.

— Vége az órának, most már kijönnek a fiuk, gondolá. Megvárom Zoltit, együtt megyünk haza.

Az iskola kapujából seregestül tódult ki a sok diák, lármázva, pajkoskodva, egymással ingerkedve, versenyt futva. Arra a kis leánykára, aki ott a kapuval szemközt ügyelgett, rá sem nézett egyikök sem, mert hiszen az már csak természetes, hogy diákgyerek nem állhat szóba holmi inczifinczi kis leányokkal. De Piroska ezt nem bánta. Büszkéek ezek a diákok, még az apróbbja is. De hát ezeknek a társa és pajtása Zoltán, ő is ilyen büszke diák, aki már latinul is tud.

A kisebb fiuk közt most egy jóval nagyobb, majd nem fiatal ember-számba vehető diák tűnt elő a kapuból. Szét nézegetett, aztán egyik kisebb fiu után sietve, így szólt:

— Palikám, te arra jársz a könyves bolt táján, add be ezt a czédulát a boltba és holnap reggel, mikor az iskolába jössz, hozd el nekem a könyvet. Megteszed?

— Hogy ne? felelt Pali nagy készséggel. Akár most mindjárt elhozom neked, kedves Tivadar.

— Ne fáradj, Palikám. Ráér holnap is.

A kis diák zsebre dugta a czédulát és oly büszkén tekintett pajtásaira, mint aki nagy kitüntetésben részesült. Tivadar pedig, a nagy diák, sarkon fordult hogy odább menjen; de ekkor szemébe ötlött a szemközt álldogáló leányka. Ő már nyilván nem félt attól, hogy csorba esik a tekintélyén, ha észre vesz ilyen kis leánykát; az ő hire, tekintélye nagyon szilárdul állt, ő akár mit tehetett, nagy és kis pajtásai mindent rendjén valónak találtak. Már pedig ez a kis Piroska nagyon emlékeztette őt egy másik kedves kis leánykára, aki messze falun él s néha nagy ákom-bákom betűkkel ír neki levelet az otthoni dolgokról és hívogatja haza, s akit ő oly nagyon szeret. Ezért hát nyájasan szólt:

— Vársz valakit, kicsike?

— Igen is, Zoltit.

— Zoltit? Ki az a Zolti?

— A testvér-bátyám, felelt Piroska büszkén. Kardos Zoltán.

— Ahá! Ismerem a kis tacskrét . . . a harmadik osztályba jár.

Ha más valaki mondja Zoltánra, hogy »kis tacskrét«, Piroska alkalmasint szörnyen megharagszik; de most nem vette rossz néven. Hiszen aki mondta, olyan nagy diák, hogy akár bácsinak is lehetne szólítani; azután meg oly nyájasan, barátságosan mondta! De még nem is érte be ennyivel

s a kis leány hiába álldogált volna ott, ha ismeretlen jó barátja nem segít rajta.

A kapuból most rajzott legsűrűbben a diák-sereg és közte elő tünt Zoltán is, karonfogvást egy másik fiuval, akivel nagyon élénken beszélgetett. Sovány, fakó képű volt ez a másik fiu s rossz szeme lehetett, mert szemüveget viselt. Erről Piroska mindjárt ráismert, hogy már többször látta az utcán s ahányszor látta, mindig olyan formát gondolt, hogy valami, maga sem tudja mi, nagyon nem tetszett neki rajta. No talán csak az a szemüveg, mert hát szokatlan, hogy ilyen gyerek pápa-szemet viseljen.

Zoltán és pajtása ugy elmerültek a beszédjökbe, hogy föl sem pillantva indultak tovább a többi sok fiu közt. Piroska ugyan hiába várta volna, hogy a bátyja őt észre vegye. Ő pedig dehogy is mert volna a sok fiu közt hozzája furakodni. De nyájas barátja nem volt ilyen félénk. Harsány hangon oda kiáltott Zoltánnak, aki meg is hallotta és amint Tivadart megpillantotta, nyakra-főre sietett oda.

— Szép kis hölgyecske vár, hogy haza kísérjed, szólt tréfásan. No, most már rendben vagyunk, ugy-e kicsikém? Isten veled!

Kezet fogott a leánykával és gyöngéden meg is simogatta az arcát, aztán odább ment. Zoltán szinte álmélkodva nézett utána, aztán fontos képpel szólt:

— Tudod-e, Piroska, ki beszélt veled, kivel fogtál kezet? Az Tivadar volt ám!

— Igen? felelt a leányka ártatlanul. Ugy látszik, nagyon nyájas fiu.

— Nyájas! Nyájas! pattant fel Zoltán. Tudnod kell, hogy ő az egész iskola büszkesége, minden nagy játékainknak, mulatóságainknak a rendezője, ő a mi vezérünk.

Piroska alig ha értette meg teljesen mind ezeknek a nagyszerűségét, mert csak annyit mondott:

— Igazán?

— Igen is! De hát te azt nem érted. Azt sem érted, mekkora kitüntetés az, hogy veled itt szóba állt és kezet fogott.

A leányka bele nyugodott, hogy biz' ő meg sem tudja érteni, mekkora szerencse érte. Aztán megindultak haza felé. Piroska csevegni kezdett egyről-másról, de Zoltán alig felelt s meglátszott rajta, hogy nagyon elfoglalja valami a gondolatait. Hugocskája végre is türelmetlenül kérde:

— Mi a bajod? Haragszol? Vagy az iskolában keveredtél valami bajba?

— Én? Dehogy! Nincsen semmi bajom.

— Akkor hát min tűnődöl oly nagyon? Mintha törnéd a fejedet valamin.

— No, az meglehet, felelt Zoltán nevetve. A jövő héten nagy labdázó versenyt rendezünk.

— Ugyan bizony! Mi van azon olyan nagyon meggondolni való?

— Nem is azon gondolkoztam. No, ne kérdezősködjél sokat, kicsikém. Tudod, a kíváncsiság nem szép dolog.

De bizony aztán még a mama is kíváncsi lett, mert Zoltán, akarata ellenére, az ebédnél is annyira szórakozott és szótalán volt, hogy a mama így szólt:

— Mi a baj, Zolti? Hiszen valósággal megnémultál.

— Alkalmasint levél van utban az iskolából, szólt az apa félig tréfásan. No, ki veled, barátocskám! Dolgozattal maradtál adós, vagy talán ablakot törtél be? Miféle hírt fogunk hallani?

Már erre nevetett Zoltán.

— Nincs utban semmiféle hir, apácska, mondá derülten. Rendben van a szénám mindenütt. Csak úgy elgondolkoztam egy kicsit.

— No, ezt szeretem, tréfálkozott az apa. Nagyon derék, ha a fiatalság komoly gondolkozással is foglalkozik. Eddig nem

vettem észre, hogy effélében tulságosan megeröltetted volna fejedet.

Nagyot nevettek rajta, maga Zoltán a legnagyobbat. De azért délután is csak megmaradt abban a tünődő, gondolkodó állapotában s Piroska jól látta ezt, mikor együtt ültek a dolgozó szobájokban és leczkőket tanulták. Mert a leánykának is volt már tanulni valója, hozzá is látott szorgalmasan; amint azonban néha fölpillantott, látta, hogy Zoltán nem a könyvébe néz, hanem révedezve bámul a levegőbe.

— Igaz a, Zolti!
szólalt meg Piroska.

TEHÁT: TITOK! (Lásd a 6. lapon.)

Kicsoda az a fiu, akivel ma az iskolából jöttél ki?

— Az? Egyik pajtásom . . . mondhatom, legjobb pajtásom, Gyula. Szomszédok vagyunk a padban.

Megint jó ideig hallgattak. Aztán hirtelen megszólalt Zoltán:

— Szeretnéd-e, ha nagy titkot mondanék?

— Ó, hogy ne? Mondd hamar!

— Csak lassan! Az a kérdés: tudsz-e hallgatni? Ki nem fecseged-é?

— Nem én, soha!

— Megfogadod szentül?

— Fogadom!

— No hát... még sem... az egészet meg nem mondhatom... De ugy-e, jó volna, ha száz forintot volna? Azaz... csak a fele, ötven forint... azaz száz korona... képzeld... az tizezer fillér!

Piroska nagy szemeket meresztett bátyjára.

— Persze... nagyon jó volna. De mért kérded ezt? Hiszen ilyen tömérdek pénzéd talán soha nem is lesz.

— Soha? Csak tőlem függ. Ha akarom, nem sokára a zsebemben lesz.

Most aztán szinte tátva maradt a leányka kis szája a nagy ámulattól.

— Nem tréfálsz? kérdé. Már ugyan hogy jutnál hozzá?

— Azt nem mondhatom meg, mert az a titok fő-főrése. De igen jól és szépen hozzá juthatok. Akkor aztán veszek magamnak biciklit. Neked is veszek valami szépet... no, mit kívánnál legjobban?

— Hát... talán egy olyan szép hosszú haju beszélő bubát... tudod, mamácska minap akart ilyet venni, de nagyon drágállotta.

— Meglesz. De csak úgy, ha nem fecsegsz. Érted? Senkinek sem szabad tudni róla... még magam is gondolkozom rajta... majd meglátom... még nem bizonyos. Tehát: titok! (Lásd a képet az 5. lapon.)

— Ó ne félj! Én soha sem árulak el.

(Folytatása következik.)

BŰVÉSZET.

Az elnyelt madár.

(Képpel a 12. lapon.)

AZ EMBERNEK nagyon becses kincse a szeme, de egyúttal a legkülönösebb szerve is. A legjobb szemü ember is gyakran csalódik, látni vél olyasmit, amit igazában nem lát, nem is láthat, mert nincs vagy nem történik. Ezt úgy hívják, hogy: *optikai (látásbeli) csalódás.*

A szemnek ezt a tulajdonságát ismerve, mulatságos kis produkcióval tréfálhatod meg társaidat.

Látogató-jegyre vagy hasonló nagyságu, kemény papirosra rajzolj ember-fejét, tágasra kitátott szájjal, ettől két centiméternyire pedig madarat, mely egyenest a száj felé röpül. Ezt a rajzot mutasd meg a társaságnak és add föl a kérdést:

— Hogy lehet az oda rajzolt ember-fej szájával elnyeletni a madarat?

Mindenfélét fognak találgatni, de alig ha találják ki az igazat és alkalmasint lehetetlennek is fogják mondani, mert sem a fej, sem a madár nem mozdulhat odább onnan, ahova rajzolva van. Végre aztán megismerteted a megoldást, mely a következő:

A papirost oda helyezed valakinek a szeme alá, szélével az illetőnek az orrát érintve, mint rajzunkon látható. Azután, a papiros szélét folyvást az illetőnek az orrához szorítva tartván, a kör negyed-részenyre gyorsan fordítsz a papirosra.

E körforgó mozdulatnál az illető egészen tisztán úgy látja, hogy a madár beleröpült az ember szájába.

BÖLCSESÉG A JÉGBEN.

BAGYOTT már s még sokszor fog fagyni tavaszig, öröme mindenkinek, aki tud és szeret korcsolyázni, jégencsuskálni.

Azt mindnyájan látjátok és tudjátok, hogy a jég, ámbár szinte olyan kemény mint a kő, nem merül el a vízben, hanem ennek mindig a felszínén lebeg.

— Másképp nem is lehetne korcsolyázni! Nagyon okosan van ez így, felelitek rá.

Bizony, nagyon okosan, de nem csak a korcsolyázók kedvéért. A természet nagy bölcsességét ismerhetjük meg belőle.

A legtöbb folyékony anyag össze húzódik és kisebb terjedelmű, de aránylag nehezebb is lesz, ha folyékony állapotából szilárd állapotúvá változik. A vízzel azonban a bölcs természet kivételt tett; a víz, mikor szilárd állapotba megy át, azaz jég válik

belől
darab
lett
könn
ami
Me
másk
ván,
lesül
mara
és ez
lődn
válna
olyan

Azok
mat s

szines

belőle, kitágul és így egy bizonyos jégdarab részére nagyobb hely kell, mint kellett a viznek, amelyből lett. Ezért aztán könnyebb is a viznél és nem tud lemerülni, ami nagy szerencse reánk emberekre nézve.

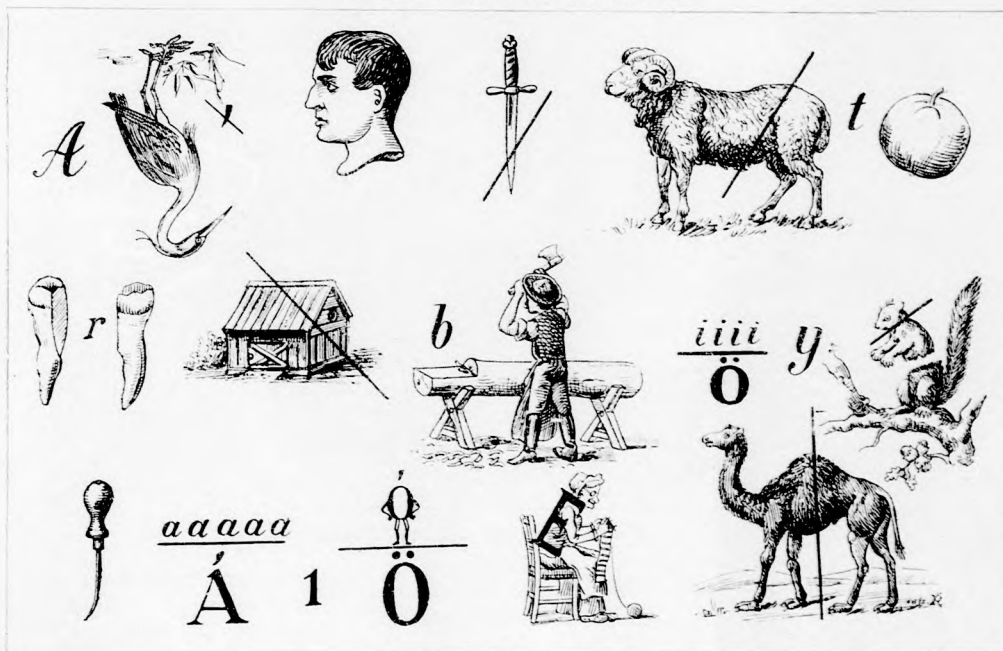
Mert képzeljétek csak, mi történnék, ha másképp volna! A víz felszine jéggé fagyván, ez a jég, ha nehezebb volna a viznél, lesüljedne a fenékre; ekkor a szabadon maradt víz felszine megint jéggé fagyana és ez a jég is lesüljedne és ez így ismétlődne tovább, míg nem az egész víz jéggé válna. Minden patak, folyó, tó, ha még olyan mély is, a fenekétől a felszinéig

kemény jéggel volna mindenütt megtöltve, nem volna többé vizünk, mert ekkora jégtömeget még a nyári nap sem bírna elolvasztani. A halak mind kipusztulnának, hajó nem uszhatna a vizen. Bizony keservesen megsínylenék mindnyájan.

Szerencsére nem úgy történik. A vizeken csak aránylag vékony jég-kéreg képződik, mely fönn lebeg a víz színén s még meg is védi az alatta levő vizet a hidegtől. A tavaszi nap hamar elolvasztja a jég-kérget s szépen rendben vagyunk.

Ime, az alkotó természetnek milyen bölcseségét látjuk a jégben is.

KÉP-REJTVÉNY.

Sokan azon panaszkodtok, hogy már nagyon is könnyű feladványokat közlök veletek. Azoknak tehát, akik fogasabb rejtvényvel szeretnek vesződni, a jelen-való képrejtvény bő alkalmat szolgáltat a szórakoztató dió-törésre. F. b.

A megfejtők név-sorából elsőnek kisorsolt kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Fény és ború“

Történelmi elbeszélések. Az ifjuság részére írta Remellay Gusztáv. Két könyomatú képpel, színes kemény táblába kötve.

HAJNAL küzd az éji árnyal,
Három angyal földre szárnyal,
Fényből éjbe s földre érve,
Itt is fényt hint szárnyuk széle.

Üdvözlésük egy mosolygás,
Látják: az is, ez is pajtás;
De, hogy épen melyik-másik:
Szemök kérdve tétovázik.

»Ahol én a földön járok,
Össze simulnak a párok,
Mind a kettő kér és enged —
Hivnak engem *Szeretetnek*.«

»Ha valaki jót vesz mástól:
Fölkeresem én akár hol,
És, hogy feledni találja:
Nem hagyom; — a nevem *Hála*.«

»Ti egyre csak vissza adtok,
Adóscok sosem maradtok;
Én csak adok ismét s ismét,
Az én nevem: kész *Segítség*.«

Béla bácsi.

A RIKKANCSOK.

UJSÁG-áruló leányka,
Ujság-áruló legényke —
Mind a kettő fázik . . . mégis
Vigan kiabál szegényke.

»Itt az ujság, itt a hírlap,
Mint a kalács épp most sült ki!
Ime tessék . . . csupa friss még . . .
A gép alól most került ki!

Ami történt a világban,
Az országban, a városban:
Mind az utolsó betűig
Benne áll e hasábkban!

Itt az ujság, itt a hírlap,
Ujdonságok gazdag tára . . .
Nem is drága . . . egy krajczárka,
Csak egy krajczár egy lap ára!»

És fogytán-fogy a sok példány,
Forinttá gyűl a fillérke,
Telik ma már, bőven telik
Egy kis ünnepi ebédre.

Fogy a példány, erő-en fogy,
Forinttá gyűl a krajczárka . . .
Telik a kis rikkancsoknak
Meleg-tartó csizmácskára.

A MOPSI VERSENY-TÁRSA.

— Beszélyke. —

ÜRELMETLEN örvendéssel leste-várta Esztike, mikor fog már Dani bácsi megérkezni. Oly rég nem látta, pedig annyira szereti! Kedvesebb bácsit már képzelni sem lehet. Mikor utóljára itt járt náluk a falun — biz annak ide s tova három esztendeje — mennyit játszottak együtt! Dani bácsi csöppet sem röstelt az akkor még nagyon kicsike lánykával versenyt futkosni. Ketten együtt ármányosan kifogtak a mogorva vén kertészen is, aki oly nagyon féltette a szép barackjait; pedig hiszen Esztike el sem érte, föl sem tudott mászni a fára. Igen, de a bácsival együtt . . . az már más! Dani bácsi fölemelte izmos karjaival a kicsikét, úgy hogy ez leszakithatta a jó gyümölcsöt. És a haragos kertész még szólni sem mert.

Azóta nagy idő mult. Esztikéből nagyocska kis leány lett, Dani bácsit azonban nem felejtette el. Hogy is felejtette volna, mikor Dani bácsi is sokszor megemlékezett róla s Karácsonykor is, születése napjára is mindig küldött Esztikének egy-egy szép bábút vagy egyéb játék-szert.

Hm! Ez . . . ez zavarta meg kissé Esztikének az örömét. Mit mondjon, mit csináljon, ha Dani bácsi kérdezősködni talál a bábuk felől? Mert, hajh! . . . azok bizony nagyon siralmatos állapotban hevertek ott a fiók mélyében s Esztike már hetek, de talán hónapok óta feléjük sem nézett. Nem mint ha nem szeretett volna velök játszani. Sőt épp, mert nagyon is vigan mulatott velök, azért esett meg a hiba, hogy az egyik bubának csak fél lába és fél keze volt, a másik pedig ép-kéz-lábnak örvendhetett ugyan, de —

fej nélkül; a feje letört, el is veszett valahol. Így már aztán nem lehetett velök játszani és Esztike inkább mulatott, futkosott az ő négy lábu kedves pajtásával, a Mopszi kutyuskával, akit, mi tagadás benne, az utóbbi időben már jobban is szeretett a fejetlen, lábatlan bábunál.

— Mopszinak bezzeg nem törik le sem a feje, sem a lába! gondolá.

Nem, attól nem köliött Mopszit félteni. Olyan ügyes, fürge kis jószág volt, hogy reggeltől estig bele nem fáradt a futkosásba, ugrándozásba. Kényeztette is Esztike mód nélkül, a legjobb falatokkal dugdosta és mikor játék után megpihentek, Mopszi minden teketória nélkül Esztikének az ölébe ugrott és ott szunyókált. Ha elmondani nem tudta is, de hinni bizonyosan hitte a kényes kis állat, hogy Esztikének nem is lehet egyéb feladata és kötelessége, mint vele játszani és őt jól tartani.

Most is együtt kergetőztek az udvaron, mikor végre befordult a kocsis Dani bácsival. Apa, mama elő sietett a házból; de ott termett Esztike is, kit a bácsi jó kedvűen emelt magasra.

— Hát ez kicsoda? Csak nem az a harmadévi csöppség? Hiszen maholnap bálba visszük Budapestre.

Bementek s miután a bácsi kimosdott az uti porból, ozsonnához ültek, vigan csevegve százféle dologról. Ott volt Mopszi is, de nagy boszuságára azt kellett tapasztalnia, hogy Esztike számára most nem ő a fő-személy, sőt bizony a Dani bácsi tréfái úgy elfoglalták, hogy se látta, se hallotta a Mopszi nyugtalan fészkelődéseit; még kávécskát sem adott neki. És Mopszi duzzogva vonult a sarokba.

Egyszer aztán ráfordult a szó az Esz-

tike játékaire is és a mama hamiskás komolysággal szólt:

— Ugy, ugy, kedves bácsi! Követeld meg, hogy Esztike mutassa elő azokat a szép babákat, amelyeket legutóbb küldtél neki.

— Ó, mamácska! hebegte Esztike sirmas képpel.

— No, talán elvesztek? kérde a bácsi.

Esztike jobb szerette volna, ha azt mondhatja vala, hogy elvesztek; de hát nem vesztek el és mind hiába volt a huzódózása, elő kellett hoznia a babukat. Akarták, nem akarták, mindnyájan hangos nevetésre fakadtak a fejetlen és lábatlan baba-kisasszonyok láttára. A bácsi aztán így szólt:

— Már ezeken, úgy látom, nem segít se doktor, se patika. No, de talán másképp segíthetünk. Jőjj csak velem, Rontó Pali hugocskája.

A vendég-szobában Dani bácsi fölnyitotta az utiládát és jókora csomagot vett elő. Esztike szinte bele pirult az örömbé, mert sejtette, mi van abban a csomagban. Nem is csalódott... gyönyörűséges hajas baba tünt elő belőle. Ilyen szép bábuja Esztikének még soha sem is volt. Ez még beszélni is tudott; ha megnyomták, azt mondta: »Ma-ma!«

— Jaj, édes aranyos bácsikám! ujjongott Esztike és össze csókolta Dani bácsit. Ó, milyen gyönyörű! Most már megint lesz kedvem babuzgatni. És erre a szépséges babára majd vigyázok ám, nem fogja kezét-lábát veszteni.

Igazán nagy volt az öröme s legelőször is azon törte a fejét, mi legyen a buba neve.

— Ezt jól meg kell gondolni... nagyon szép nevet kell kapnia. Alszom rá egyet, holnapig eszembe jut valami. Most felöltöztetem, aztán megsétáltatom.

Csodálkozott Mopszi, busult is, haragudott is. Mert hiába próbált meg minden módot, nem tudta magára vissza terelni Esztike figyelmét. És szörnyűség!... még csak nem is ülhetett az Esztike ölébe, már el volt a hely foglalva... az új bábu pihent ott, azt dédelgette, ringatta a vigan játszogató leányka. És Mopszi megint csak félre sompolygott s messziről pislantgatott nagy-mérgesen a cifra bábura, amely őt kiturta eddigi kiváltságos helyzetéből.

Csak lefekvéskor tette ki Esztike a kezéből szép új bábuját. Lefektette a kis baba-ágyacskába, mely ott állt a földön, nem messze az ő ágyától. Reggel, mikor fölébred, mindjárt rá fog esni a tekintete... addig talán álmodik is valami szép nevet. Sokáig el sem tudott aludni, annyira törte a fejét azon a néven; így aztán reggel ugyancsak elaludt s a szobalány már többször járt a szobában, költögette is, a nyitott ajtón át mindenféle zaj is behallatszott. Nagy sokára föl is nyitotta Esztike a szemeit s még félálmosan oda pillantott a baba-ágyacska felé.

Oda pillantott és akkorát sikoltott, hogy az egész ház össze futott.

— Mi a baj? Mi történt? kérde a mama.

— A... szép új... bábum! tagolá Esztike. Tegnap este ide fektettem az ágyacskába és most nincs ott!

Az bizonyos, hogy nem volt ott. Hová lett?

Keresték, kutatták, tüvé tették a házat a pinczétől a padlásig, de a gyönyörűséges új bábu sehonnan sem került elő. Vallatóra fogták az összes cselédséget, még az erdő-csöszet is, senki sem tudott hírt róla.

Már ezen a rejtelmes lopáson aztán a különben mindig vidám Dani bácsi is

roppantul boszankodott. Esztike pedig... no, ő eleinte majd betegre sirta magát s azután sem telt semmi játékban öröme. Csak úgy ógyelgett nagy-busan hol a szobákban, hol az udvaron és a kertben.

Amint így keseregve a kertben bolyongott, az öreg kertész éppen nem nyájasan szólította meg:

— Kisasszonykám, ha ránczba nem szedi azt az elkényeztetett kutyácskáját, hát én bizony panaszt teszek a nagyságos urnál, hogy köttesse lánczra azt a garázda jószágot.

Esztike csak úgy fél füllel hallgatott oda.

— Bánom is én, hát tegyen panaszt, felelé. Ugy is hiába teszi, az ilyen kis kutyát nem szokás lánczon tartani, nem bánt az senkit.

— Nem ám, de kárt tesz. Szokása a kutyának, hogy ha jó koncot kap és már nem bírja megenni, hát elássza. Ez a garázda Mopszi pedig épen itt a virágok közt kaparja el a csontocskáit. Tessék, amott ni, milyen dombot kapart a virág-ágyasban!

Oda mutatott egy friss turásra és a kezében levő gereblyével el akarta simítani. de ijedten megállt, mert Erzsike hirtelen nagyot kiáltott.

— Mi baj, no? kérde az öreg.

Esztike szó nélkül a föld-turáshoz rohant, melyből piros darabka szövet látszott ki. Óvatosan félre kaparta a földet és... a szépséges uj bábu tünt elő. Kissé be volt mázolvva a nyirkos földtől, de ezt le lehetett tisztítani; igazi baja nem esett.

Nagyot ámult, aztán nagyot nevetett Esztike.

— A Mopszi kaparta be ide? Ó, a kis gonosz! Most már értem! Irigy és féltékeny volt, azért tette el láb alól. Reggel belopózott és elcsente.

Szaladt a bábuval és a hirrel a mamához és a bácsihoz, kik szintén jó sort álmélkodtak rajta.

Nagyon sajnálom, szól Esztike, de ezért a gonosz

csinyéért keményen meg kell Mopszit büntetnem.

— Dehogy, dehogy, hugocskám, felelt a bácsi. Én most már értem az egészet. A szegény Mopszi nagyon el volt keseredve, mert amint új játék-szert kaptál, őt egészen elhanyagoltad, róla teljesen megfeledkeztél. Pedig régi hű társainkról soha sem szabad megfeledkeznünk.

— Igaza van, bácsikám! Majd inkább

BÜVÉSZET. Az elnyelt madár. (Lásd a 6. lapon.)

össze békítem a bábút Mopszival és mindkettejüket szeretni fogom.

Mindjárt elő is hívta Mopszit, ölébe vette, aztán bemutatta neki a bábút.

— Látod, Mopszi, ez az én új szép bábúm. Nagyon szeretem, hát nem szabad bántanod. Téged is szeretlek és így ti ketten is szeressétek egymást, akkor nem lesz semmi baj.

Mopszi meglehetősen fitymálva szaglászta meg a bábút és persze nem szólt semmit. De alkalmasint mégis csak megbarátkozott vele, mert többé nem bántotta és Esztike azontul vígan elmulatgatott hol a Mopszival, hol a szép bábuval.

SZILVESZTER ÉJJELÉN.

IUK. lányok!
Jertek, jertek!

Az idő éjjelre jár —
Közelg a tizenkettőhöz
A percz mu'atója már.

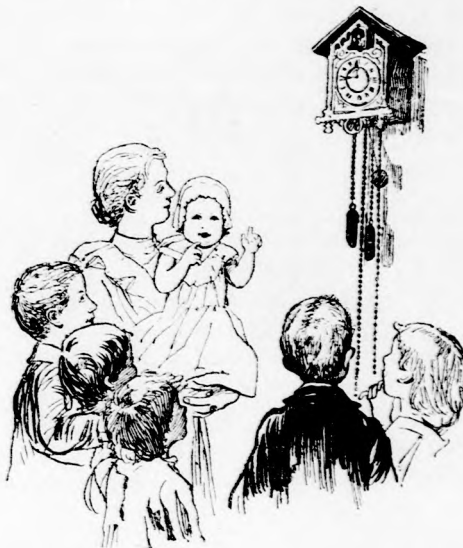
Sohasem áll meg az idő,
Perczet újabb percz követ.
Ugy láttam én apródonkint
Meggyülni az éveket.

Mind a hányan, gyermekeim.

*Mostan körém gyűljetek —
Intés nektek a ketyegés,
Szavára figyeljete!*

*Vegyük hasznát az időnek,
Mert a munka boldogít —
Munka veszi le vállunkról
Az életnek gúnyait.*

*A mi életünknek utján
Hü, erős kézzel vezet;
Ami biztat és vigasztal:
Munka és a szeretet.*

Itt az éjjél . . . im a perczek
Mind haladnak egy-aránt . . .
Adjad Isten, hogy ez új-év
Vigan derüljön reánk!

ARANY KALÁSZ.

Sokszor halljuk, olvassuk, hogy »a harag rossz tanácsadó«, mert haragjában az ember nem fontolgat, e nélkül pedig hamar követ el okatlan tettet. Am sokszor alig tehetünk róla, megharagszunk. De akiben erős az akarat, igenis megteheti azt, hogy nem nyilvánítja mindjárt a haragját, hanem

egyelőre leküzdö. És ha csak kevéske időt nyert is a megfontolásra, nagyon sokszor azt fedezi föl, hogy nincs igaza vagy hogy maga is hibás; ha pedig azt belátta, akkor már nem fog okatlanul cselekedni. Mig aki rögtön féket ereszt a haragos indulatának, gyakran olyan bajba keveredik, melyet később a legbölcsebb megfontolás sem tehet többé jóvá.

SZÉP ÉS CSUNYA IRÁS.

KÖZÜLETEK egyesek sűrűn azon panaszkodnak, hogy »ne haragudjak« (ez az állandó kérelem) — mert ők nem tudnak szépen írni. Vagy: hogy még csak kezdők az írásban; vagy pedig azért, hogy semmikép sem áll rá a kezök, bár hogyan iparkodnak.

Hiszen én ezt nagyon jól tudom. Nem is követelek én szép írást; mert ehhez, mint a rajzoláshoz, nem elég magába a jó-akarat s a szorgalom: oda tehetség is kell.

Amit én követelek tőletek, az a *tiszta* levél, amelynek a papirosa ne legyen se gyűrött, se rojtos, se pecsétes. Szép ruhában sem járhat mindenki, de tisztában igenis. Takarják bár foltok a szegényes ruházatot: azért rendes lehet, mig a piszkos bársonykabát csak annál piszkosabb, ha gondját nem viseljük.

Mégis, ha nem csupán takarosán, de szépen írott levélkét kapok egyik-másik kis olvasómtól, akkor nagy az én örömöm.

Ilyet közlök ma veletek buzdító példakép.

I.

Hedves Förgő bácsi!

*A 18-ik számban közölt „Hocxka utvényt megfjéttet-
tem mig pedig a következöképen: az első sor az
hüix, a második sor az ikra, a harmadik sor
az Uial, és a negyedik sor az Yala.*

Maradok hü olvasója

Preisach Frida.

1897, Budapest, november 3-án.

Az I. sz. írás a Preisach Fridáé. Megláttni rajta, hogy kiforratlan gyermeki írás —

de meglátszik rajta az is, hogy ha keze megerősödik és ha, idősebbre válván, nem

hanyag
művész
Szent
tentésül

F. J.
ra
ug
ir
fel
29
30

kép. K
abból s
baj. Az
jeles fér
Van
szól: do
festő.*)
diek tol
tak elm
kes azon
írása, al
tak vag
vetettek

*) Aki
szó-szerin

hanyagolja el ezt a szép tehetségét: író-művésszé válhat.

Szintén példaképen, de már csak elretentésül, igtatom ide a II. számút is, mely

az előzőnek kirivó ellentéte. Íróját természetesen nem is nevezem meg. Azok közül való, akiknek irását csak is a szorgalom s a kéz megerősödése javíthatja meg némi-

II.

Kedves Forgó bácsi!

*Forgó' bácsi kis postájába én is elől
vastam s látam, hogy költők irtak bűnek
egy én is bátor vagyok egy pár sorcs
inni. En a stultia ontáka jók is ravog
jeles voltam. En inkább ves vagyok. Ez igen
egyszerűs vagyok kívántk forgo badnak
jó a egyszerűs is maradok*

kép. Kalligrafus, azaz író-művész, biz' abból sohasem lesz. Ami végre sem nagy baj. Azért lehet belőle igen derék, sőt jeles férfi is. (Mert fiú írása.)

Van egy latin példa-beszéd, amely így szól: *docti male pingunt* — a tudós rossz festő.*) Láttam is tudósok, főképen külföldiek tollvonását, amelyen csak kevesen tudtak elmenni: nagyon rútul irtak. Érdekes azonban az, hogy a költők, tehát azok írása, akik a szépnak szolgálatában állottak vagy állanak, egyúttal szép betűt is vetettek és vetnek. Ilyen a németek közt

*) Aki közületek már tanul latinul, fordítsa le szó-szerint.
F. b.

Schiller Frigyes, a francziák közt Hugo Viktor, id. Dumas Sándor stb. És itthon tudja mindenki, hogy épp legnagyobb honi költőink egyúttal szép írásban irták meg halhatatlan műveiket. Ilyen volt *Petőfi S.*, de főképen *Arany J.* Irott betűit is örömmel nézni. *Jókai M.*-nak az írása is olyan mint a metszés. *Tóth K.*, *Lévay J.*, *Kiss J.*, *Vadnay K.*, *Ambrus Zoltán*, *Tóth Béla* (a Kálmán jeles fia) — csaknem a legtöbb kiváló magyar írók egyúttal a szónak másik értelmében is szép-írók, vagy azok valának.

Össze vetven e két írási példát, okuljatok rajta.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LIII. köt. 25-dik számában közölt vig-feladvány megfejtése:

Klárka a „Nem igaz!” kiáltással tagadja a torkoskodást, de ugyanakkor magára vall, mert mikor Bandikát vádolja, hogy ez is torkoskodott, ezzel azt mondja, hogy maga is azt tette.

Helyesen fejtették meg: Bohrandt Lajos, Zsigmondy Jenő, Gyermek Kálmán (részben), ifj. Bécsy Lajoska, Molnár Ferencz, Berényi Irmus, Zágróczy Bözsike, Boros Emmike (részben), Mérey Ágosta, Ebeczky Gabriella, Breszlauer Blanka (részben), Kazy Livia, Robitsek Anna, Graef Paula és Márta, ifj. Bolyó Károly, Löwensohn Imre, Ertl Irma (részben), Görgey Ella és Ida, Kovalóczy Rudí, Esterházy Erzsébetke, Mándy Thyra, Heumann Ödön, Somogyi Margit és Jolán, Baranyay Zoltán, Horváth Margitka, Sarvay János, Bachrach Mátyás, Zetl Győző, Nemes Ernő, Kacser Ella, Irányi Pistuka, Sier Friczi, gr. Degenfeld Ilka, Kresz Károly, Kis Károly.

A jutalom kisorsolása szabály-szerűen megtörtént, nyertesek lettek *Somogyi Margit és Jolán, Kecskeméten*, kiknek a jutalom-könyvet (*»A tarka könyv«*, százötven ebeszélés, írta *Hoffman Ferencz*, negyedik javított kiadás, tizenegy eredeti színes képpel, szép vászon-kötésben) a kiadó-hivatal megküldi.

A »Kis Lap« LIII. köt. 24-dik számában közölt rejtvény megfejtését utólag még beküldték: Berényi Irmus, Argyelan Vilma, Glaubauf Aladár, Koronhály Zoltán, Keller Margit (Ha már letépted a levél felét, illet volna a papírost simára nyirnod. *F. b.*), ifj. Bolyó Károly, Rónai Anna, Somogyi Margit és Jolán, Gescheit Ella, Nagy Kálmán, Zetl Győző, ifj. Némethy Károly, Réty Vilma és Miczi.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Csak ismétlhetem köszönő szöveget, mely a »Kis Lap« mult-heti (immáron tavalyi száma) közölt veletek. A két karom nem elég hosszú ahhoz, hogy valamennyőtököt szívemre öleljelek; de ez a szív elég bő arra, hogy, ha még annyian volnátok is, szeretettel magába fogadjon.

Boldog újévet mindnyájotoknak!

Forgó bácsi.

Csanak Ábris. Lám: a gyalog hátnak, már mint a kerék-párnak is megvan a maga hangja. Többnyire csöngettyű-zengés a szava. De olyik magok is. Tán ha a tiednek valami tüszkölő készü-

léket csinálnál s délczezen úgy léptetnél el az ablakom alatt, hogy a biciklid a hátulsó kerekére állana mint a bokrosodó paripa (persze bajod nélkül): meg is tapsolnának, mint ahogy kívánod. A »Maczkó bácsi története« a Singer és Wolfner kiadásában jelent meg; de megrendelheted a ti helybeli könyvtárosotoknál is. L. S. már azóta vissza utazott az ő havas görbe kis hazájába. — **Esterházy Erzsébetke**. Az előző üzenetben megleled a kívánt címet. Mire értsem azt, hogy nekem azt a sereg németül diskuráló majmot küldöd be? Kivel fogadtál, hogy diadalmasan így kiáltasz fel: »Megnyertem!« — **Kazy Livia**. A két kövér madarat nagyon köszönöm. Karácsonyi ebédünknek fényessége volt. Hogy azzal a borral, melyet utána csusztattunk, a küldőjét is éltettük: magától értetődik. — **Marsovsky Antal és Gyula**. Vagy kettőt kiválasztottam többed-magával közlöm. — **Tichy Kálmán**. A rejtvényed szabatosságához szó sem fér, de tulságosan könnyű. Rajzoeskádiban örömmel telt. Kedvesebben hatott sok levél-nél. Van egy mozdony, ahhoz ragasztva II-od osztályu kocsi, annak ablakából kinéz egy fiucska, ez te vagy. Fölbe írva: »Igy vigyen a vasut Forgó bácsihoz«. Csak hozzon is az igazi mozdony! Nagyon szívesen látlak. Azt is örvendő tudomásul veszem, hogy azon az iskolai szobor-ünnepen az ünnepi verset te szavaltad. — **Zaborszky Mariska és Dezső**. Teljes szívből osztozokod örömeidökben. Lám, némelykor tetézve adja a Jézuska. Kettőtök közül kinek köszönjem az ügyes kis festményt? Vagy mind a kettőtök műve? — **Deutsch Hedi**. A kedves megemlékezésed nagyon jól esett. Érzelmim viszonzását közöld azokkal, akiket a világon legjobban szeretsz s akik a világon téged szeretnek legjobban. — **ifj. Körösi Károly**. Fentartjuk a régi baráti viszonyt, ugy-e bár? — **Sarvay János**. Ha besoroztam, meg is jelen. A pót-rejtvényes föladatban törvény, hogy az egy betű hozzáadásával megnevelt szó: szó legyen igazán. Az *etű, laj, aka, ntő* stb. csak szótag, amelynek nincs külön értelme. — **Ida néni**. Mentül hosszabb, antul jobb; mentül előbb, antul kedvesebb. — **Nagy Kálmán**. Rejtvényed helyesnek látszik, de a teljes megfejtést is küldjed be, hogy az egyes betűk elhelyezését ellenőrizhessem. — **Baranyai Zoltán**. Besoroztam. — *Több levélről a jövő számban.*

LEVELEZÉS.

Mándy Thyra (Baranya Szt. Lőrincz.) Marczali Pólival.

JÓ SZÍV.

Az éhező és fázó iskolás gyermekek részére: *Negro Gizi* 50 kr. — *Mayer Géza* 1 frt.
Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon.

F. b.

Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Budapest, Ferencziek-tere, 3-ik sz., Athenaeum-épület.
Nyomatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapest.

